DINAMICA VOCABULARULUI ROMÂNESC ACTUAL. DERIVAREA CU PREFIXE. CONCEPTE ŞI TERMINOLOGIE

SERGIU DRINCU
Universitatea „Tibiscus", Timişoara

Cuvinte-cheie: *lexic, derivarea cu prefixe, neoconfixarea*

Dacă lăsăm la o parte *Observaţiile de limba rumânească*, Buda, 1799, a lui Paul Iorgovici[1], putem spune că prima abordare ştiinţifică a compunerii cuvintelor în limba română aparţine lui Nicolae Drăganu în teza sa de doctorat, susţinută la Universitatea din Budapesta, *A román szóösszetétel*, Bistriţa, 1906, puţin cunoscută însă, în spaţiul lingvistic românesc, datorită limbii în care a fost scrisă[2].

Înainte de a descrie clasificările propuse de lingvistul clujean, vom preciza că Nicolae Drăganu este primul lingvist român care face o distincţie clară între formarea cuvintelor în limba populară şi cea din limba literară, el orientându-şi cercetarea, cu precădere, spre fenomenele din limba populară[3]. În acest sens, el distinge patru tipuri de formare a cuvintelor: *derivarea*, constând în adăugarea la cuvinte „deja cunoscute" a unor sufixe, iar uneori şi infixe; *contaminarea* sau *încrucişarea*, care presupune „formarea de cuvinte prin combinaţie [...]: din rom. *dumic* + *zdrobesc* s-a format *zdrumic* [...] etc."; *derivarea regresivă*, ca în cazul lui *descurc,* din care s-a format, după modelul perechilor *închid – deschid, îmbrac – dezbrac* etc., *încurc*, în loc de **în-scurc*.; *compunerea*, care constă în unirea a două cuvinte „de sine stătătoare sau [a] două radicale, adică rădăcini, în aşa fel încât cuvântul astfel format să denumească o noţiune nouă"[4]. Dintre

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

aceste procedee de formare a cuvintelor, Nicolae Drăganu se opreşte doar la ultimul. Operele care au stat la baza concepţiei sale sunt, după propria-i mărturie, *Traité de la formation des mots composés dans la langue française comparée aux autres langues romanes et au latin* a lui A. Darmesteter (Paris, 1894), pe care o consideră însă prea formală, optând, în cele din urmă, pentru opera fundamentală a lui W. Wundt, *Völkerpsychologie. Eine Untersuchung der Entwicklungsgesetze von Sprache, Mythus und Sitte*, Leipzig, 1900, cu accent pe primele două volume, intitulate *Die Sprache*. Putem deduce de aici că principiul care va sta la baza clasificărilor operate de Nicolae Drăganu este unul psihologic.

„Din punct de vedere psihologic – spune el – formarea compusului este un proces cu dublu aspect: pe de o parte este analiză, în măsura în care elementele compusului se desprind din întregul propoziţiei, iar pe de altă parte este sinteză, în măsura în care părţile de propoziţie astfel desprinse se întrepătrund mai strâns şi formează, faţă de celelalte cuvinte ale propoziţiei, o unitate nouă, de sine stătătoare. Dacă însă studiem diferitele cazuri de compunere, – mai precizează el – ajungem la concluzia că procedeul analitic şi cel sintetic, în cele mai multe cazuri, nu se concretizează în aceeaşi proporţie”[5]. Pornind de la „relaţia procesului psihic care acţionează la formarea compusului”, Nicolae Drăganu distinge trei categorii de astfel de formaţii lexicale:

Compuse care s-au desprins „*direct din întregul propoziţiei*”. În aceste construcţii, „procesul analitic se găseşte în aşa măsură pe primul plan încât compusul pare rezultatul segmentării sintactice, iar procesul sintetic (acţiunea forţelor psihice de legare a membrilor) trece cu totul în planul al doilea[6]. Sunt aduse ca exemplu fr. *pourboire* şi rom. *demâncare*, elementele lor componente putând apărea în această ordine într-un enunţ propoziţional: *tener ça pour boire* sau *voici deux francs pour boire*, ori *îi duc de mâncare*[7].

Compuse ale căror părţi constitutive „*nu pot apărea în aceeaşi ordine ca în compus, unele lângă altele, şi în cadrul propoziţiei”*. Mai mult, ele au suferit şi transformări formale. „În acest caz, procesul sintetic a trecut în prim-plan faţă de cel analitic”[8]. Este cazul unor compuse ca *prunc-ucigaş*, *cuscru* etc. În situaţii de acest

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

fel, topica propoziţională nu mai poate fi luată în considerare, deoarece, dacă succesiunile *ucigaş de prunci*, respectiv, *cu cineva socru* sunt posibile, cele care stau la baza compuselor amintite, adică *prunc ucigaş* şi *cu socru*, nu sunt reperate în sintaxa limbii române[9].

Compuse în care „una din părţile constitutive ale compusului nici nu a făcut parte iniţial din acea unitate conceptuală (*Gesammtvorstellung*) din care a fost desprins celălalt element constitutiv al compusului". Aici, conceptul de bază a atras din *„alte unităţi sintactice primul component ca rezultat al asocierii conceptuale*". Procesul de formare a unor atare compuse „este aproape întru totul un proces sintetic; analiza se restrânge aproape numai la alegerea unui cuvânt"[10]. Este vorba de compuse precum *lemn-cânesc, ceapa-cioarei, floarea-soarelui, ochiul-boului, laba-ursului, gură-căscată* etc. „În cazul compuselor [...] *lemn-cânesc* şi *ceapa-cioarei* – explică Nicolae Drăganu – iniţial doar conceptele [...] *lemn, ceapă* sunt date şi constituie şi conceptele de bază. Cuvintele [...] *câne, cioară*, care iniţial au făcut parte din alte reprezentări complete, s-au unit doar ulterior cu conceptul de bază"[11]. Există şi procesul invers, când conceptul secundar poate deveni concept de bază. Aceasta se întâmplă în compuse ca *ochiul-boului*, în română, sau în *cerf-volant*, în franceză, *Hirschkäfer*, în germană, *szarvasbogár*, în maghiară. În asemenea situaţii, „formarea compusului este bazată pe *asociaţia conceptuală din memorie*"[12].

Nicolae Drăganu foloseşte astfel, fără însă a le impune, datorită, cum am spus, limbii în care a fost publicată lucrarea, noţiunile şi termenii *analitic* şi *sintetic*, precum şi *parasintetic*. Compusele analitice, unde este încadrată şi derivarea cu prefixe, este cea mai răspândită în limbile romanice, fiind deci specifică şi limbii române. Compusele sintetice se formează pe două căi: din două rădăcini „care nu cunosc flexiunea", cărora li se adaugă o terminaţie „care conferă individualitate noului cuvânt", respectiv, „din combinaţia a două cuvinte". Primul procedeu este specific limbii latine în compuse precum *silvi-col-a, largi-flu-us, angui-man-us*. Regăsim această modalitate şi în unele compuse transmise limbii române: *luceafăr, osânză, săptămână, căprifoiu*. Totuşi, „Limbile romanice cunosc doar foarte puţine cuvinte compuse din rădăcini". Mai bine

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

reprezentat este al doilea procedeu: *pasăre-muscă, tren-fulger, valvârtej* etc.[13].

Cuvintele compuse din rădăcini trebuie diferențiate de cele numite *parasintetice*. Dacă în cazul compuselor din rădăcini, – explică Nicolae Drăganu – adăugăm la rădăcinile alăturate doar o terminație, o desinență, în cazul celor din urmă adăugăm sufixe, deci acestea sunt compuse derivate, ceea ce şi explică cuvântul *parasintetic*, deoarece grecescul *para-* desemnează combinația paratetică a rădăcinilor, iar termenul *sintetic* desemnează contopirea a trei elemente diferite pe calea sintezei într-un singur cuvânt"[14].

Aşa cum am menționat (v. nota 4), Nicolae Drăganu a rezervat un capitol şi *Compunerii savante*. Diferența dintre aceasta şi compunerea populară rezidă în faptul că aceasta din urmă „valorifică doar materialul oferit de limba maternă, pe când compunerea savantă introduce în limba maternă multe cuvinte din alte limbi"[15]. Elementele lexicale străine pot fi introduse pe două căi: prin asimilare şi prin traducerea *mots a mots*. Deosebirea esențială constă în compunerea cuvintelor savante din rădăcini, procedeu specific limbilor latină şi greacă, de unde majoritatea au fost împrumutate. „Limba română – precizează Nicolae Drăganu – a preluat şi a creat compusele savante dintr-o necesitate, întrucât în urma dezvoltărilor pe plan cultural, industrial, economic, comercial etc., limba trebuie să dobândească expresiile şi termenii corespunzători"[16].

O noțiune nouă, aceea a „falselor " afixe, alături de terminologia aferentă, este introdusă în lingvistica românească de Iorgu Iordan. Astfel, în cartea sa de referință, *Limba română actuală. O gramatică a „greşelilor"*, Bucureşti, ediția I, 1943, ediția a 2-a, 1947, ediție din care vor fi reproduse şi citatele din studiul nostru, Iorgu Iordan vorbeşte despre *pseudoprefixe*, prin care înțelege acele elemente derivative „provenite din alte cuvinte decât prepozițiile sau adverbele"[17]. El porneşte, după cum însuşi indică, de la distincția *prefixe* vs *prefixoide*, operată de Bruno Migliorini în două ocazii, în „Archivio glottologico italiano", XXVII, şi în *Lingua contemporanea*, Firenze, 1938. În opinia lingvistului român, denumirea mai adecvată ar fi cea de *pseudoprefix*. Din capul locului, Iorgu Iordan recunoaşte că o distincție clară între prefixe (cu

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

precizarea că el încă încadra derivarea cu prefixe la compunere) şi pseudoprefixe este dificilă: „O delimitare precisă între unele şi altele nu-i posibilă decât cu totul aproximativ. Tot aşa nu putem deosebi compusele formate cu pseudoprefixe de compusele pure, căci lipsesc criterii sigure după care să ne conducem”[18]. Pot fi invocate, în acest sens, câteva criterii formale, precum capacitatea unora dintre ele de a fi plasate nu numai înaintea cuvântului de bază, ci şi după acesta, ceea ce ar apropia formaţiile cu prefixoide de compunere: „**filogerman** şi **germanofil, fonogram** şi **gramofon, logomahie** şi **etnolog** (**filolog**) etc.”. Această „versatilitate” se datorează faptului că ele sunt „cuvinte propriu-zise, cu înţeles material, nu ca prefixele (şi prepoziţiile, conjuncţiile), care sunt simple unelte gramaticale”. Dar, în legătură cu dubla poziţionare a unor prefixoide, Iorgu Iordan face o observaţie căreia nu i s-a dat o prea mare atenţie: „[...] pseudoprefixele, când ocupă locul al doilea, îşi schimbă aspectul, deci şi **categoria morfologică** (subl. n.), dacă nu-i posibil altfel: **dinamo-**, alături de **-dinamic**, **etno-**, alături de **-etnic**, **psiho-**, alături de **-psihic**, **termo-**, alături de **-termic** etc.”[19].

Alte caracteristici vin în favoarea ideii de a încadra prefixoidele în clasa largă a prefixelor. În primul rând, ele „apar la un număr relativ mare de cuvinte şi prin aceasta formaţiile respective diferă de **compunerile adevărate** (subl. n.) care sunt oarecum unice”[20]. Pe de altă parte, diferă modul de alăturare a elementelor componente, căci, în timp ce la compunere conexiunea se poate face şi cu ajutorul prepoziţiilor (**fărădelege**, **untdelemn** ş.a.), acest procedeu nu se întâlneşte la formaţiile cu pseudoprefixe, unde „mijlocul obişnuit, dacă nu exclusiv, de compunere” este „alipirea celor două elemente lingvistice”, ca în greacă şi latină, de unde au fost împrumutate de limbile romanice (şi nu numai), raporturile dintre ele exprimându-se „prin dezinenţe”[21]. Nici proveniența lor din cuvinte autosemantice, statut pe care-l aveau în greacă şi latină, nu pledează întru totul pentru considerarea lor ca elemente de compunere, pentru că, odată intrate în combinaţii cu alte cuvinte, „manifestă adesea o vizibilă şovăire în ce priveşte valoarea lor semantică”. Se constată, în acest sens, „nuanţe diferite, adesea curioase, care nu sunt identice cu noţiunea exprimată de ele, atunci cînd apar ca cuvinte de sine

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

stătătoare. Mai precis spus, sensul lor sufere modificări din cauza ambianţei lingvistice în care apar"[22]. În sensul acestei constatări, Iorgu Iordan aduce în discuţie comportamentul în limba română al lui **auto-**.

Mai mult decât atât, „există [...] destule pseudo-prefixe care se comportă ca prefixele înseşi, adică se pot combina cu cuvinte şi numeroase şi deosebite unele de altele (în snsul că nu au un izvor obiectiv comun): **arhi-, bi-, multi-, neo-, omni-, pluri-, poli-, semi-** etc. Ele ar trebui considerate ca pure prefixe, căci aşa le tratează limba [...]"[23], ignorând, ca atare, originea lor. „Din punct de vedere funcţional", spune în concluzie Iorgu Iordan, atât prefixele propriu-zise, cât şi pseudoprefixele sunt categorii „perfect identice, căci joacă acelaşi rol în vorbire. [...] Diferă numai condiţiile de fapt în care îşi îndeplinesc misiunea lor lingvistică". Şi dacă încă nu sunt considerate prefixe , aceasta se datoreşte lingvisticii tradiţionale care „s-a deprins să le socotească [...] prefixe propriu zise" numai pe cele provenite din prepoziţii[24]. Totuşi, el avertizează „să ne ferim de a pune pe acelaşi plan" situaţiile formative ale prefixelor cu acele ale prefixoidelor, căci la primele „predomină elementul strict lingvistic", pe când la celelalte „rolul de frunte îl are factorul „lucru", adică<materia>"[25].

Aşadar, criteriul de bază care asociază pseudoprefixele prefixelor propriu-zise este cel *funcţional*. Constatarea, făcută deja de Iorgu Iordan, a fost preluată şi dezvoltată de I. Coteanu în secţiunea *Sistemul de formare a cuvintelor* din cartea publicată împreună cu Angela Bidu-Vrănceanu, *Limba română contemporană,*vol. II, *Vocabularul*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1975. I. Coteanu aduce precizarea foarte importantă că elementele formative sunt *morfeme lexicale auxiliare*, care se deosebesc atât de *morfemele gramaticale*, cât şi de *morfemele neauxiliare*. Considerând că denumirea *morfem* nu este adecvată realităţilor pe care le reflectă, el propune termenul *lexiform* care, finalmente, nu s-a impus. I. Coteanu defineşte *derivarea* drept „asocierea formativelor (lexiformelor) cu cuvintele-bază", iar *compunerea* ca „asocierea a două sau mai multe cuvinte-bază (cu sau fără intervenţia lexiformelor)"[26]. El operează diferenţierea dintre prefixe şi prefixoide pe baza criteriului

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

funcțional, respingând utilitatea criteriului etimologic, ce vizează proveniența prefixoidelor din cuvinte autosemantice împrumutate din greacă sau latină. În viziunea sa, „această distincție este lipsită de importanță pentru limba română, pe de o parte pentru că elementele prefixale la care ne referim nu au fost împrumutate decât în cazuri cu totul excepționale **direct** din greceşte, pe de altă parte pentru că, din punctul de vedere al vorbitorilor, inclusiv al celor care ştiu originea lor, interesează numai sensul acestor pseudoprefixe". Ca atare, susține I. Coteanu, „despărțirea prefixoidelor de prefixe se poate menține, cu observația [...] că, pentru limba română contemporană, ea nu are consecințe funcționale"[27]. Rezultă deci că I. Coteanu admitea faptul că prefixoidele realizează, funcțional, derivate, şi nu compuse.

O poziție oarecum „eclectică" are Angela Bidu-Vrănceanu care, într-un *Dicționar de terminologie lingvistică*, publicat în „Limbă şi Literatură", 1996, vol. II, p. 47-50, defineşte *prefixoidul* ca „Element formativ, asemănător cu prefixele **recente** (subl. n.), care, aşezat înaintea morfemului independent sau a rădăcinii, dă naştere unor cuvinte noi prin schimbarea sensului lexical. Valorile lexicale ale prefixoidelor sunt mai concrete decât ale prefixelor [...]", precizând, mai apoi, că „prin capacitatea de a alcătui serii, prefixoidele întăresc sentimentul prefixării, chiar dacă strict lingvistic nu se încadrează acestui procedeu"[28].

Problemele formării cuvintelor, atât teoretice cât şi aplicative, au fost abordate de Petru Zugun în diverse studii[29]. Ne vom referi aici la definiția dată compunerii şi prefixării în cartea *Lexicologia limbii române. Prelegeri*, Editura Tehnopress, Iaşi, 2000. Astfel, referindu-se, în general, la *afixe*, Petru Zugun le consideră „unități lexicale formative neindependente numite sufix, prefix, sufixoid şi prefixoid care formează **derivate** (subl. n.), prin încadrarea lor selectivă într-un model derivativ, împreună cu baza de derivare" (p. 106). Sau, în completare: „Cele mai multe prefixoide (ca şi sufixoide) nu există independent în limbă, de aceea, ca şi celelalte afixe (prefixele şi sufixele), ele formează **derivate** (subl. n.) [...]" (p. 130). În ce priveşte *compunerea*, el consideră că „Compusul reprezintă *alt* cuvânt şi *un singur cuvânt*, în raport cu termenii intrați în

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

compunere, fapt dovedit de: a) sinonimia între compuse şi cuvinte simple (necompuse) de tipul *floarea-soarelui* = *răsărită*; *vinars* = (un anumit fel) *rachiu* ş.a.; b) sensul principal specific compusului, diferit, mai mult sau mai puțin, de semnificațiile unităților lexicale intrate în compunere; c) funcția sintactică, unică, a compusului, ca şi a fiecărui termen autosemantic simplu utilizate independent" (p. 129).

Concepția opusă o întâlnim în $FCLR_1$ şi în $FCLR_2$, precum şi în lucrări în care este acceptat acest punct de vedere. Astfel, în $FCLR_1$ se afirmă tranşant că se încadrează la compunere şi acele „compuse formate din elemente de compunere inexistente şi independent în limba română (*auto-, cvasi-, deca-, -fob, foto-, -vor* etc.), combinate fie între ele (*balneolog, bicefal, decapod* etc.), fie cu cuvinte existente şi independent (*colontitlu, termocentrală, centigrad, electrocauteriza*)" (p. 7). Mai mult, „Toate elementele fără existență independentă în limba română vor fi numite e l e m e n t e d e c o m p u n e r e" (p.20). Este adevărat că cele care ocupă primul loc în compus „se aseamănă întrucîtva cu prefixele şi de aceea au fost numite de unii lingvişti p s e u d o p r e f i x e sau p r e f i x o i d e" (*ibid.*). Dar între acestea şi prefixe „există o deosebire esențială: elementele de compunere au sens lexical deplin, exprimă noțiuni (provenind din substantive, adjective, pronume, numerale, verbe), iar prefixele nu au sens lexical deplin, nu exprimă noțiuni (provenind de cele mai multe ori din prepoziții") (p. 21). Pe de altă parte, unele pseudoprefixe pot sta şi la sfârşitul cuvântului, în timp ce prefixele nu posedă această mobilitate. În $FCLR_2$, în spectrul deosebirilor dintre prefixe şi elementele de compunere *tematică* (pseudoprefixe sau prefixoide) apare, mai accentuat, „criteriul etimologic al proveniență din cuvinte autosemantice sau din instrumente gramaticale" (p. 13).

Delimitarea între derivare şi compunere rămâne însă o problemă derivând din „unele dificultăți de natură obiectivă, date fiind unele asemănări între procedee diferite în anumite cazuri speciale sau în general"[30]. Este vorba de faptul că dintre cele trei criterii (semantic-noțional, etimologic şi formal), cel semantic-noțional „nu este totdeauna la fel de operant, din pricina situațiilor în care unele

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

elemente de compunere provenite din cuvinte autosemantice îşi pierd conținutul noțional" (p. VIII). Este adevărat că Mioara Avram, autoarea *Cuvântului-înainte* din amintita lucrare, se referă aproape exclusiv la sufixoide, dinamismul de atunci al derivării cu prefixoide fiind cu totul neglijabil în raport cu ceea ce se întâmplă în momentul de față cu respectivele elemente prefixale. Este vorba, de exemplu, despre „adverbialul *-mente*, general admis drept sufix astăzi". Intervin apoi cazurile de confuzie, cum ar fi cel între compusul *petrolifer* şi derivatul *petrolier*. Nu în ultimul rând trebuie avută în vedere situația în care unele afixe, mai cu seamă sufixe, dobândesc conținut noțional. Apar într-o asemenea situație unele sufixe „cu sensuri speciale în anumite terminologii, de exemplu *-ită, -oză, -om* în terminologia medicală, *-at, -ură, -an, -on* în terminologia chimică". Dintre prefixe interesează comportamentul adjectival al lui *extra-* şi dubla origine a lui *para-*. Anumite complicații intervin şi în cazul acordării statutului de element de compunere unor segmente, „nesemnificative la origine", rezultate din analiza greşită a cuvintelor, cum e cazul lui *-buz* şi *-tron*. Mai trebuie luată în considerare şi interpretarea unor prepoziții „lipsite de sens noțional puternic" precum *în, sub, a* sau a adverbului *prea*, în aceleaşi condiții semantice, drept prefixe, în special în formațiile delocutive. Concluzia la care ajunge Mioara Avram este că acest tip de compunere, „numită de obicei tematică – reprezintă un procedeu de tranziție între compunere şi derivare (progresivă) şi în acest sens trebuie interpretată şi denumirea de afixoide sau pseudoafixe dată elementelor de compunere tematică"[31]. De altfel, Mioara Avram va recurge la sintagma *elemente de compunere prefixoide*[32].

Prudența Mioarei Avram în a formula un set de criterii imuabile pentru diferențierea elementelor de compunere de afixoide s-a dovedit a fi justificată atât pentru perioada respectivă, cât şi, mai ales, pentru cea de după 1990. Astfel, într-un articol consacrat sufixoidului *-oid(ă)*, Finuța Hasan a scos în evidență relativismul unor „indicii diferențiatoare" precum *existența autonomă, posibilitățile combinatorii, construcțiile sintactice, productivitatea*, ajungând la concluzia că numai *criterul semantic* este eficient, cu condiția de a fi bine precizat. Ea urmăreşte evoluția semantică a

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

sufixoidului amintit, de la substantivul grecesc *ειδος* cu sensul „formă, aspect" până în limbile moderne, cu accent pe situația din română. El a ajuns să evolueze de la sensul „cu formă, cu aspect de..." la acela *mai vag* „având la bază..., generat de..., construit cu ajutorul..." sau „făcând parte din acelaşi grup..., fiind de acelaşi tip cu...", prin care *-oid* trece din clasa sufixoidelor (elementelor de compunere) în cea a sufixelor propriu-zise[33]. Revenind asupra problemei, într-un alt studiu, Finuța Hasan consideră că e preferabil a considera formanți ca *amfi-, arier-, avan-, dico-* (*diho-*)*, palin-* (*palim-*)*, tele-* „departe, (de) la distanță" drept prefixe. Tot la prefixe este încadrat şi *cvasi-,* „urmaşul unei conjuncții, pe baza faptului că această parte de vorbire nu are sens deplin"[34].

În articolul *O problemă controversată: prefixe, prefixoide sau elemente de compunere*, publicat în „Limba română", 1981, nr.1, p. 11-17, ne-am exprimat acordul cu punctul de vedere al Finuței Hasan, susținând, în plus, că criteriul semantic ar trebui completat cu cel funcțional, în formula *semantico-funcțional*, în care, adăugăm astăzi, cele două componente trebuie să acționeze cumulativ. Am mai sesizat faptul că „Există în româna actuală, de fapt în aproape toate limbile literare moderne, o puternică tendință de a schimba funcționalitatea aşa-ziselor pseudoprefixe [...], în sensul transformării lor în prefixe propriu-zise"[35]. Constatarea, valabilă în sine, nu putea fi probată extins, la data respectivă, din cauza rigidității de mişcare a lexicului literar românesc. Vom aminti aici, între puținele cercetări în această direcție, din perioada respectivă, studiul Mariei Purdela-Sitaru, *Elementul* ***socio-*** *în limba română*, publicat în *Etudes romanes dédiées à Iorgu Iordan à l'occasion de son quatre-vingt-dixième anniversaire*, Bucureşti, 1978, p. 407-414, element pe care autoarea îl consideră încadrabil la prefixe datorită sensului său mai general „referitor la societate, social".

Deschiderile culturale şi ştiințifice de după 1989 au determinat schimbări majore în lexicul limbii române. Cele mai multe au fost explicate prin influența anglo-saxonă, căreia i-au fost consacrate numeroase studii. În bună măsură însă, fenomenul la care ne referim are la bază cauze care exced, deşi nu o exclud, influența mai sus amintită. Este vorba de o tendință conjugată, de multă vreme activă

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

în lexicul limbilor occidentale, numită de unii, conform celor două finalități pe care le implică: *vulgarizare* sau *determinologizare*, adică „o deplasare extremă a sensului specializat în direcția unui sens figurat, metaforic", şi *socializare*, ceea ce presupune „utilizarea termenilor specializați în texte adresate nespecialiştilor" [36]. Se produce, în realitate, o difuzare în exterior a cunoştințelor din interiorul unei comunități lingvistice / ştiințifice, sub impulsul a două acțiuni: una *spontană*, reflectată îndeosebi în mass-media, alta *deliberată*, conştientă, determinată, în primul rând, de presiunea învățământului, dar şi de aceea pe care unii specialişti o numesc „democratizarea cunoaşterii". Această acțiune este realizată de (semi)specialişti şi se adresează, obligatoriu, nespecialiştilor, domeniile vizate fiind, în primul rând, cele de interes general: informatica, comunicațiile, medicina, mediul, economia[37].

Determinologizarea a dus la estomparea sensurilor univoce ale mai multor elemente de compunere, facilitându-le combinații cu cuvinte din lexicul comun şi apropiindu-le, în felul acesta, de prefixe. Ilustrativ este cazul lui *mega-*, întâlnit în formații (ortografiate cu pauză, cu cratimă sau aglutinate la cuvântul de bază), precum: *megaanchetă, mega-cadou, mega-contract, mega dispreț, mega-dosar, mega-miercuri* (la METRO), *megascandal,* (noul) *mega-USL* etc.[38].

Această mişcare din lexicul românesc ridică şi probleme ale propriei terminologii. Ne referim la perechile de termeni *prefixoid / pseudoprefix* şi *sufixoid / pseudosufix*, care conțin o reală contradicție în termeni, *-oid* şi *pseudo-* anulând calitatea de *prefix* sau de *sufix* a morfemelor lexicale la care se referă, adică plasarea la începutul sau la sfârşitul unui cuvânt de bază cu care se aglutinează[39]. Fără a renunța la termenii mai sus menționați, Adriana Stoichițoiu-Ichim, în studiul *Neoconfixarea în limba română actuală,* în vol. *Limba română – aspecte sincronice şi diacronice*. Actele celui de al 5-lea Colocviu al Catedrei de limba română (8-9 decembrie 2005), Editura Universității Bucureşti, 2006, p. 313-327, propune termenii *confix, confixare, neoconfixare*. Înainte de a se opri la situația din limba română, lingvista bucureşteană face o incursiune în lingvistica franceză spre a se edifica în legătură cu terminologia folosită acolo.

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

Astfel, la H. Mittérand, *Les mots français*, P.U.F., 1965, p. 58, apare termenul *récomposition*, în care *re-* arată caracterul „reconstruit" al formațiilor. L. Guilbert, *La créativité lexicale*, Larousse, 1975, p. 224, recurge la *composition allogène*, iar A. Martinet, *Grammaire fonctionelle du français*, Crédif-Didïer, Paris, 1979, p. 243, se referă la *synthème confixé,* „constitué de deux monèmes non libérables, ou *confixes* (subl. n.). Par ex. *herbivore, polychrome, psichologue*". Primii termeni, *confix* şi *confixare*, se referă la ceea ce în lingvistica românească se numeşte *compunere tematică* sau *savantă* (*art. cit.*, p. 313-314). *Neoconfixarea* reprezintă procesul de alăturare/ aglutinare, după modelul „clasic" al *compunerii tematice*, a unui cuvânt *autonom* cu un „fals confix" („faux confix" la Martinet 1979: 262) sau cu un *neoconfix* la Gaudin, Guespin, *Initiation à la lexicologie française. De la néologie aux dictionnaires*, De Boeck, Bruxelles, 2002, p. 289 (În textul Adrianei Stoichițoiu Ichim apare anul 2000). *Neoconfixele* sunt obținute prin trunchierea unui lexem autohton, păstrându-se vocalele finale *-o* şi *-i*, după modelul grecesc, respectiv după cel latinesc: *socioprofessionnel, écoproduit, fibrociment, afro-asiatique; publirédactionnel, surdi-mutité*, citate de Adriana Stoichițoiu Ichim (p. 314) după Mittérand (1965: 59, v. *supra*).

În lexicul românesc, Adriana Stoichițoiu Ichim, *art. cit.*, distinge, în funcție de *sursă*, două categorii de *neoconfixe*:

a) *Neoconfixe de sens*, provenite din formanții clasici (greceşti şi latineşti), care „au dezvoltat semnificații „moderne" în cadrul unor compuse neologice". Aceşti formanți provin din trunchierea unor cuvinte, mai exact, a unor termeni, şi prezintă „o valoare semantică mai mult sau mai puțin diferită față de cea etimologică". Mai mult, „În cazul neoconfixelor antepuse (de tipul prefixoidelor), *autonomia semantică* se poate asocia cu *autonomia sintactică* (prin care neoconfixul apare ca determinant adjectival şi, mai rar, ca substantiv)" (p. 315). Astfel de „neoconfixe" sunt formanți clasici de tipul lui *auto, foto, hidro, hipo, meteo, micro, moto, porno, retro, stereo*, devenite şi adjective, sau *expo, micro, tele, tipo, vice*, devenite şi substantive. *Neoconfixele de sens* din limba română sunt, de fapt, *împrumuturi cu caracter internațional*, preluate din franceză, majoritatea, sau prezentând etimologie multiplă. Se dă ca exemplu

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

tele-$_1$, care, ca formant „clasic”, are sensul din greacă „departe (de), la distanță” ca în *telecomandă, telemedicină, telecomunicație, teledetecție*. Acesta a devenit *neoconfix* prin următoarele sensuri: *tele-*$_2$ „transport prin cablu”, preluat din *teleferic (< fr. téléphérique*): *telecabină, telescaun, teleschi, telegondolă*; *tele-*$_3$ „referitor la / prin / specific televiziunii”, extras din *televiziune* (< fr. *télévision*): *telecronicar, teledialog, teledivertisment, teleenciclopedie, telesport* etc.; *tele-*$_4$ „referitor la / prin telefon”, pornind dela *telefon(ie)* (< fr. *téléphone*): *telecentru, teleconferință* (p. 315).

b) *Neoconfixe de formă*, rezultate din trunchierea unui cuvânt simplu, de circulație curentă, împrumutat sau românesc, *dar nu element de compunere savantă*. Și aici, chiar mai mult decât în cazul formanților „clasici”, *autonomia semantică* se corelează cu *autonomia sintactică.* În plus, aceste *neoconfixe* se caracterizează și prin *polisemie*. Un exemplu edificator îl reprezintă *EURO-*$_1$, cu sensul central „referitor la Europa”, la care se adaugă următoarele sensuri, derivând din:

- accepția *geografică*: *Eurometeo, Euromonitor, euro-atlantizare, Eurosport, Eurodicționar, Euro-Dispecer, Eurolider, zonă euroasiatică, euroturişti, „parteneriatul euromediteranean”* etc.
- accepția *politică*, juridică, administrativă: *eurosocialişti, eurpopulari, eurofuncționari, europarlament, europoliticieni, eurodeputat, euroobservatori, europartid, eurofamilie, Euroconstituția, eurobirocrați, eurocetățeni* etc.
- atitudinea față de extinderea UE/aderarea la UE: *eurosceptici*, *euroscepticism, „partide euro-ostile”, euroentuziasm, eurooptimişti, euroindiferenți* etc.
- conformitatea cu cerințele / standardele UE: *„Euro-apă”, europubele, Super Euro Diesel, EuroPremium*;
- „de valoare europeană”: *eurogol, Euromedia, Clinica Euroestet* etc. (p. 317).

EURO-$_2$ „referitor la moneda unică europeană”: *Euroland, euromilionari, europortofele* etc.

În articol se dă și o listă de *neoconfixe* („prefixoide și sufixoide”) reprezentative pentru dinamica actuală a procedeului de *neoconfixare*. Ne vom mărgini la lista *neoconfixelor „prefixoide”:*

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

AGRO-, AUTO-$_2$, BIO-$_2$, ECO-$_2$, FOTO-$_2$, MOTO-$_2$, RADIO-$_2$, TELE-$_3$, VIDEO-$_2$, CYBER-, METRO-, ROBO- (p. 319-323).

Aşadar, sub impulsul factorilor extralingvistici, dar şi a unora lingvistici (de tip analogic, funcționând ca modele recursive), o seamă de formanți „clasici", de tip savant, numiți *confixe*, şi-au pierdut statutul de formanți monosemantici, dezvoltând sensuri multiple şi nuanțe de sens care le-au permis combinații cu cuvinte din fondul comun. În plus, faptul că posedau, prin natura lor originară, substantivală şi adjectivală, autonomie semantică şi sintactică a dus la constituirea unor adevărate serii „derivative", în care se respectă structura, iarăşi „clasică", determinant + determinat. Fenomenul a fost numit, după cum am văzut, *neoconfixare*, iar formanții respectivi, prin schimbarea funcționalității, *neoconfixe*, mai exact, *neoconfixe de sens*. Intervine aici însă o contradicție cu definiția *neoconfixului*, aşa cum o înțeleg lingviştii francezi amintiți mai sus. Astfel, Martinet vorbeşte despre un cuvânt autonom şi un „pseudoformant" sau „fals confix" („faux confixe"), precum *brico-* din *bricolage* sau *-rama* din *panorama*, numite de Gaudin şi Guespin *neoconfixe*. Ca atare, este vorba de alte *confixe* decât cele „clasice", acestea servind doar ca model pentru *noile confixe*, pe care Adriana Stoichițoiu Ichim le-a numit *neoconfixe de formă*. Pentru *confixele „clasice"*, se propune, după cum am văzut, sintagma ***neo****confixe de sens*. Chiar dacă Domnia Sa subscrie la opinia lingviştilor francezi care consideră ca nerelevantă „viziunea *excesiv* (subl. n.) etimologizantă" pentru abordările *sincronice*, care sunt descriptive şi funcționale, totuşi etimologia nu poate fi ignorată cu desăvârşire, mai ales atunci când se stabilesc caracteristici şi clasificări. În acest sens, *confixele* „clasice" au istoria lor, deci o abordare etimologică specifică, alta decât aceea a *neoconfixelor de formă*, ceea ce ne împiedică să le considerăm, pur şi simplu, ***neo****confixe.* Totuşi, „calificativul" ***neo-*** poate fi luat în considerare, dar numai în măsura în care *confixele* respective au suferit o mutație funcțională, intrând în sfera formanților derivativi. Pe de altă parte, cum întemeiat precizează I. Coteanu, „Despărțirea prefixoidelor (în cazul nostru a neoconfixelor) de prefixe se poate menține, cu observația [...] că, pentru limba română contemporană, ea *nu are consecințe funcționale*

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

(subl. n.)”[40]. Există, aşadar, necesitatea de a deosebi, în cadrul *neoconfixării*, cele două clase de *neoconfixe* amintite de Adriana Stoichițoiu Ichim, dar nu pe criteriul semantic, deoarece orice derivare presupune, prin ea însăşi, ori o schimbare de sens, ori un aport de sens cu totul nou. În această ordine de idei, ni se pare util a se renunța la calificativul „de sens” pentru *neoconfixele* „clasice”. În ce ne priveşte, credem că denumirea *neoconfixe terminologice* ar acoperi atât *procesul inovativ* realizat prin „determinologizare”, cât şi exigențele etimologice ce decurg chiar din acest proces şi care nu mai trimit *direct* (decât în cazuri excepționale) la greacă sau latină[41].

În viziunea noastră, *derivarea lexicală*, în cazul de față, *prefixală*, se realizează prin *derivarea* cu *prefixe propriu-zise* şi prin *neoconfixare*, aceasta din urmă cuprinzând *neoconfixele terminologice* şi *neoconfixele propriu-zise* (în locul celor *de formă*), denumiri care pot fi, evident, înlocuite oricând cu altele mai adecvate.

Neoconfixarea este, deci, unul din componentele esențiale ale dinamicii lexicului românesc actual, iar teoretizarea şi punerea în evidență a acestui proces, cu toate implicațiile pe care le presupune, este, indiscutabil, meritul Adrianei Stoichițoiu Ichim.

Bibliografie selectivă

Avram, Mioara, *Compuse de tip tematic în presa actuală*, „Studia Universitatis Babeş-Bolyai”, XLII, 1997, nr. 4, p. 25-36.

Bidu Vrănceanu, Angela, *Aspecte ale determinologizării lexicului specializat în relația lui cu limba comună*, în vol. *Limba română – aspecte sincronice şi diacronice*. Actele celui de al 5-lea Colocviu al Catedrei de Limba Română (8–9 decembrie 2005). Coord. Gabriela Pană Dindelegan, Editura Universității din Bucureşti 2006, p. 234.

Ciobanu, Fulvia, Hasan, Finuța, *Compunerea cuvintelor în limba română*. Vol.I, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1970 (Academia Republicii Socialiste România. Institutul de Lingvistică, Bucureşti. $FCLR_1$).

Coteanu, I., Bidu-Vrănceanu, Angela, *Limba română contemporană*. Vol. II: *Vocabularul*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1975.

Drăganu, Nicolae, *Compunerea cuvintelor în limba română.* Traducere din limba maghiară de Maria Király şi Gabriela Ekes-Grünn. Ediție îngrijită de Sergiu

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

Drincu şi Maria Király. *Studiu introductiv* şi *Indice* de Sergiu Drincu, Editura Amphora, Timişoara, 1998.
Drincu, Sergiu, *Compunerea şi prefixarea. Repere teoretice în lingvistica românească*, Editura Amphora, Timişoara, 1999.
Graur, Al., Avram, Mioara (redactori responsabili), *Formarea cuvintelor în limba română*. Vol. al II-lea: *Prefixele*, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1978 (Institutul de Lingvistică, Bucureşti. $FCLR_2$).
Hasan, Finuța, *Formanți cu statut dublu*, „Studii şi Cercetări Lingvistice", 1973, nr. 5, p. 557-563.
Idem, *Cu privire la delimitarea de prefixe a elementelor de compunere*, „Limba Română", 1974, nr. 3, p. 193-196.
Hristea, Theodor, *Trunchierea cuvintelor şi fenomenele înrudite*, „Limba şi literatura română", 1997, nr. 1, p. 13-17.
Ivănescu, G. *Storia delle parlate popolari e storia delle lingue litterarie*, „Philologica", II, 1972, p. 5-25.
Stoichițoiu Ichim, Adriana, *Neoconfixarea în limba română actuală,* în vol. *Limba română – aspecte sincronice şi diacronice*. Actele celui de al 5-lea Colocviu al Catedrei de limba română (8-9 decembrie 2005), Editura Unuversității Bucureşti, 2006, p. 313-327.
Zugun, Petru, Minuț, Ana-Maria, *Formarea cuvintelor. Teorie şi practică*, Editura Sedcom Libris, Iaşi, 2005.

Note

1.Cf. ediția îngrijită de Doina Bogdan-Dascălu şi Crişu Dascălu, Editura Facla, 1979.

2. Traducerea în limba română, sub titlul, *Compunerea cuvintelor în limba română,* realizată de Maria Király şi Gabriela Ekes-Grünn, a apărut la Editura Amphora, în 1998. Ediția a fost îngrijită de Sergiu Drincu şi Maria Király şi conține un *Studiu introductiv* şi un *Indice* de Sergiu Drincu. Pentru reflectarea compunerii în diversele lucrări apărute până la cartea lui Nicolae Drăganu, a se vedea *Studiul introductiv* alcătuit de noi la traducerea românească a studiului lingvistului clujean.

3. O teorie coerentă privind raporturile dintre limba populară şi cea literară, inclusiv metodologia de cercetare, la G. Ivănescu, *Storia delle parlate popolari e storia delle lingue litterarie*, în „Philologica", II, 1972, p.5-25.

4. *Op. cit.*, p.39-40. Paginile sunt cele din traducerea românească. Menționăm totuşi că el consacră ultimul capitol *Compunerii savante*.

5. *Ibidem*, p.45.

6. *Ibidem.*

7. *Ibidem*, p.47.

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

8. *Ibidem,* p.45.
9. *Ibidem,* p.47.
10. *Ibidem*, p.45-46.
11. *Ibidem*, p.47-48.
12. *Ibidem*, p.48.
13. *Ibidem, p.52.*
14. *Ibidem,* p.53. Pentru termenul *parasintetic*, Nicolae Drăganu trimite la A. Darmesteter, *Cours de grammaire historique de la langue française*, vol. III, p.23.
15. *Ibidem*, p.112.
16. *Ibidem*, p.113.
17. *Op. cit.*, p.192.
18. *Ibidem*.
19. *Ibidem*, p.193.
20. *Ibidem*.
21. *Ibidem*, p. 225-226.
22. *Ibidem*, p.218.
23. *Ibidem*, p.216.
24. *Ibidem*.
25. *Ibidem*, p.218.
26. *Op. cit.*, p.137.
27. *Ibidem,* p. 203.
28. *Art. cit.*, p. 49.
29. *Definiţia compunerii*, „Limba română", 1985, nr. 3, p. 256-258; *Definiţia derivării*, „Limba română", 1988, nr. 5, p. 469-473; Petru Zugun, Ana-Maria Minuţ, *Formarea cuvintelor. Teorie şi practică*, Editura Sedcom Libris, Iaşi, 2005.
30. $FCLR_1$, p. VIII.
31. *Ibidem*. În limba literară actuală exemplele de prefixe şi prefixoide folosite adjectival sau substantival sunt, evident, mult mai numeroase. În ce priveşte formaţiile delocutive, cf., pentru o privire de ansamblu şi pentru exemplele edificatoare, studiul nostru *Derivarea delocutivă*, în Sergiu Drincu, *Compunerea şi prefixarea. Repere teoretice în lingvistica românească*, Editura Amphora, Timişoara, 1999, p. 122-130.
32. Cf. *Compuse de tip tematic în presa actuală*, în „Studia Universitatis Babeş-Bolyai", XLII, 1997, nr. 4, p. 25-36, precum şi în *Un formant terminologic devenit expresiv în limbajul publicistic:* ***-zaur***, în „Limba română", 1997, nr. 1-3, p. 21-27.
33. *Formanţi cu statut dublu*, în „Studii şi cercetări lingvistice", 1973, nr. 5, p. 557-563. Finuţa Hasan ia în considerare şi prezenţa lui *-oid* în terminologia ştiinţifică, din matematică şi chimie, în care sensurile amintite nu se mai regăsesc, el funcţionând aici doar ca simplu formant terminologic.
34. *Cu privire la delimitarea de prefixe a elementelor de compunere*, în „Limba română", 1974, nr. 3, p. 193-196.

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

35. *Art. cit.* a fost reprodus în volumul Sergiu Drincu, *Compunerea şi prefixarea*, de unde a fost preluat şi acest citat (p. 98).

36. Angela Bidu Vrănceanu, *Definiții alternative în lexicul specializat*, „Analele Universității Bucureşti", LLR, LIII-2004, p. 120..

37. Angela Bidu Vrănceanu, *Aspecte ale determinologizării lexicului specializat în relația lui cu limba comună*, în vol. *Limba română – aspecte sincronice şi diacronice*. Actele celui de al 5-lea Colocviu al Catedrei de Limba Română (8–9 decembrie 2005). Coord. Gabriela Pană Dindelegan, Editura Universității din Bucureşti 2006, p. 234.

38. Pentru detalii, cf. Adriana Stoichițoiu Ichim, *Un prefixoid „la modă": MEGA-,* în vol. *Perspective actuale în studiul limbii române.* Actele Colocviului Catedrei de Limba Română, 22-23 noembrie 2001, Editura Universității din Bucureşti, 2002.

39. Pentru diferitele tipuri de aglutinare, cf. Petru Zugun, Ana-Maria Minuț, *op. cit.* De asemenea, Petru Zugun, *Lexicologia limbii române. Prelegeri*, Editura Tehnopress, Iaşi, 2000.

40. Cf. I. Coteanu, Angela Bidu-Vrănceanu, *op. cit*, p. 203.

41. Cf., în acest sens, I. Coteanu, *ibidem*.

DYNAMICS OF THE PRESENT ROMANIAN VOCABULARY. DERIVATION WITH PREFIXES. CONCEPTS AND TERMINOLOGY

(Abstract)

Key words: *vocabulary, derivation with prefixes, neo-confixation*

The author reviews the main theories in the Romanian linguistics related to derivation and composition in general, and the derivation with prefixes in particular. The article discusses the theses of the works published by Nicolae Drăganu, Iorgu Iordan, I. Coteanu, Finuța Hasan, but also those expressed by Mioara Avram in two academic works dedicated to composition and prefixation (see *Bibliography*). The author also forwards his own considerations regarding the relation between composition and prefixation, the latter being achieved also through the so-called *prefixoids* or *pseudo-prefixes*, terminology not adopted by the author, as it contains a contradiction in terms.

A special stress is laid on the theory of *neo-confixation* and the discussion about the terms *confix* and *neoconfix*, the latter being preferred to *prefixoids* or *pseudo prefixes*. The issue of *neo-confixation* was discussed by Adriana Stoichițoiu Ichim in her study *Neoconfixarea în româna actuală / Neo-confixation in present Romanian* (see *Bibliography*). It is about the process of „determinologisation", which facilitates the extraction from the scientific terminology, mono-semantic by

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)

definition, of the „classic" *confixes* (elements of composition) and their use in combination with words from the common language. They have become, by changes of meaning and functional shifts, *neo-confixes of meaning*, in the terminology of Adriana Stoichițoiu Ichim.

The true *neo-confixes* are the formants extracted from common. non-terminological words, placed by analogy with the „classic" (neo)confixes, in derivative series also constructed on the basis of common words. Adriana Stoichițoiu Ichim calls them *neo-confixes of form*.

By invoking etymologic and functional arguments, the author of the article considers that the entire process is subsumed to lexical derivation, which is realised in two ways: by *derivation* with proper prefixes, and by *neo-confixation,* which comprises the *terminological neo-confixes* (instead of those called *neo-confixes of meaning)*, on the one hand, and the *proper neo-confixes* (instead of the *neo-confixes of form*), on the other hand, in a word the true *neo-confixes*, such as: *Afro-, Agro-, Bio-, Cyber-, Euro-, Foto-, Metro-, Robo- etc.*

BDD-A23936 © 2015 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:27 UTC)